

Ναυπάκτου Ιερόθεος: Τι σημαίνει ότι η εκκλησία είναι αποστολική

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου μετά την αγρυπνία της πανήγυρης των Αποστόλων Πέτρου και Παύλου στην επίσημη Τράπεζα της Ιεράς Μονής Καρακάλλου Αγίου Όρους το 2018:

Πανοσιολογιώτατε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, πάτερ Φιλόθεε, Πανοσιολογιώτατε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Φιλοθέου, πάτερ Νικόδημε, ἀγαπητοί ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν Σεβασμίων Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους πού παρευρίσκεσθε σήμερα στήν πανήγυρη τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου,

Θά ἤθελα νά εὐχαριστήσω ἰδιαίτερως, Ἐσᾶς ἅγιε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, διότι μέ καλέσατε ἐφέτος, φυσικά μετά ἀπό ἀπόφαση τῆς Γεροντίας, καί γενικότερα τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, νά ἔλθω γιά πρώτη φορά ὡς Ἀρχιερεὺς καί μάλιστα, ὅπως εἶπατε χθές, ἐφέτος συμπίπτει ἡ πανήγυρη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μέ τά χίλια χρόνια ἀπό τήν ἵδρυσή της.

Αἰσθάνομαι ἰδιαίτερη τιμή γιατί καί ἄλλη φορά ἦρθα στό Μοναστήρι αὐτό ὡς φοιτητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅταν σπούδαζα στό Πανεπιστήμιο τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλά καί μετά ὡς Κληρικός, πέρασα ἀπό ἐδῶ πηγαίνοντας ἀπό τήν Ἱερά Μονή τῶν Ἰβήρων πρὸς τήν Ἱερά Μονή Φιλοθέου καί ἀντιστρόφως καί δεχόμουν τήν ἀγάπη καί τήν φιλοξενία τῶν τότε Πατέρων τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς. Ἀλλά πρώτη φορά ἦλθα ὡς Ἀρχιερεὺς καί δοξάζω τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό καί τήν κυρία Θεοτόκο γι' αὐτήν τήν τιμή τήν ὁποία μοῦ ἐπιδαψίλευσαν.

Φυσικά, εὐχαριστῶ τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη κύριο Βαρθολομαῖο, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωσε τήν ἄδεια, γιατί δέν γίνεται τίποτε μέσα στήν Ἐκκλησία χωρίς ἄδεια καί χωρίς εὐλογία. Ὅπως γνωρίζετε, ὅταν καλούμαστε νά ἔλθουμε σέ ὁποιαδήποτε Ἱερά Μονή, στέλνουμε στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί Ἐκεῖνο δίνει

την κανονική άδεια για να έλθουμε στο Άγιον Όρος.

Εύχαριστώ τους δύο χορούς των ιεροψαλτών που μας έψαλαν πάρα πολύ καλά όλη την νύχτα και απέδωσαν όλα εκείνα τα καταπληκτικά τροπάρια τα όποια συνέταξαν οι άγιοι Πατέρες και οι ιεροί ύμνογράφοι για τους κορυφαίους Αποστόλους Πέτρο και Παύλο.

Δόγματα και προσευχή

Σκεφτόμουν την νύχτα τό τί μεγάλη σημασία έχει αυτό που λέει ένας μεγάλος θεολόγος, ο πατήρ Γεώργιος Φλωρόφσκυ, ότι υπάρχει στενός σύνδεσμος μεταξύ του *lex orandi* και του *lex credendi*, δηλαδή υπάρχει στενός σύνδεσμος μεταξύ του κανόνα της προσευχής και του κανόνα των δογμάτων, της πίστεως της Έκκλησίας. Είναι γνωστόν ότι όλα τα δόγματα της Έκκλησίας, οι ιεροί ύμνογράφοι, μέ κορυφαίο τον άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό και τον Κοσμά, Επίσκοπο Μαΐουμά και άλλους μετέπειτα ύμνογράφους, όλη την δογματική της Έκκλησίας την πέρασαν μέσα στά ιερά τροπάρια, στους ιερούς ύμνους, αλλά και στίς εϋχές των ακολουθιών και ιδιαιτέρως των Μυστηρίων, ώστε, λοιπόν, φαίνεται καθαρά ποιά είναι ή όρθόδοξη θεολογία.

Μία θεολογία που δέν έχει σχέση μέ αυτόν τον σύνδεσμο μεταξύ του *lex orandi* και του *lex credendi*, μία θεολογία ή όποία είναι έντελώς διαφορετική από την θεολογία των τροπαρίων στά όποια τροπάρια αποτυπώθηκε ή δογματική θεολογία των άγίων Πατέρων, αυτή, όπως ξέρετε δέν είναι όρθόδοξη θεολογία, αλλά είναι μία έκκοσμιευμένη θεολογία, είναι ή λεγόμενη μεταπατερική και σχολαστική θεολογία, ή όποία καλλιεργήθηκε στην Δύση και, δυστυχώς, μεταφέρεται και στον τόπο μας.

Καθόλη την διάρκεια της ακολουθίας, αλλά και χθές όταν ήλθα στο Μοναστήρι αυτό, στον έσπερινό και σήμερα στον όρθρο και στην θεία Λειτουργία σκεφτόμουν δύο πράγματα τα όποια ιδιαιτέρως μου έκαναν έντύπωση.

«Αποστολική Έκκλησία»

Τό πρώτο που ήθελα να σάς υπενθυμίσω, χωρίς να κάνω μεγαλύτερη ανάλυση, είναι αυτό τό όποιο όμολογοϋμε στο Σύμβολο της Πίστεως και λέμε ότι πιστεύουμε «εις Μίαν, Άγίαν, Καθολικήν και Άποστολικήν Έκκλησίαν». Τό τέταρτο γνώρισμα της Όρθοδόξου Έκκλησίας είναι ότι είναι Άποστολική Έκκλησία. Τί σημαίνει ότι είναι Άποστολική Έκκλησία;

Σημαίνει, κατ' αρχάς ότι ο πρώτος Άπόστολος είναι ο Ιησοϋς Χριστός. Γιατί αυτός απέστáλη από τον Πατέρα Του, όπως ο Ίδιος τό ειπε: «Καθώς απέσταλκέ με ο Πατήρ, κάγώ πέμπω υμáς» (Ίω.κ',21), καθώς ο Πατέρας μέ έστειλε έτσι και έγώ σάς αποστέλλω στον κόσμο για να κηρύξετε. Βεβαίως, δέν υπάρχει ισοδυναμία και ταυτότητα περιεχομένου μεταξύ των δύο «καθώς», γιατί άλλο είναι τό «καθώς»

τῆς ἀποστολῆς τοῦ Υἱοῦ, καί ἄλλο εἶναι τό «καθώς» τῆς ἀποστολῆς τῶν Ἀποστόλων. Ὅμως καί στίς δύο περιπτώσεις εἶναι ἀποστολή.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κάνει λόγο γιά τόν Ἀπόστολο καί Ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν, τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. «Κατανοήσατε τόν ἀπόστολον καί ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἑβρ. γ', 1). Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπεστάλη ἀπό τόν Πατέρα Του. Βέβαια, δέν εἶναι ἄλλη ἡ θέληση τοῦ Πατέρα καί ἄλλη ἡ θέληση τοῦ Υἱοῦ καί ἄλλη ἡ θέληση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιατί μία εἶναι ἡ θέληση τῶν Προσώπων τῆς Παναγίας Τριάδος. Γιατί ὁ Πατήρ εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἠυδόκησε, ὁ Υἱός εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σαρκώθηκε καί τό Ἅγιο Πνεῦμα συνήργησε στήν σάρκωση, ὅπως ψάλλουμε στήν Ἐκκλησία, «ὁ Πατήρ ἠυδόκησεν, ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο» καί ἐγένετο σάρξ μέ τήν δύναμη καί ἐνέργεια τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὅποτε, λέμε στήν θεολογία μας ὅτι τά πάντα εἶναι κοινή ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ. Πρῶτος, λοιπόν, Ἀπόστολος καί Ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας μας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ἐπειτα, ὁ Χριστός ἀπέστειλε τούς Ἀποστόλους: «Καθώς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ» εἶπε ὁ Ἰδιος, «κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς» (Ἰω. κ', 21) καί πέμπω ὑμᾶς «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων» (Ματθ. ι', 16). Δηλαδή, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἦταν πραγματικά πρόβατα, καί τί σημαίνει αὐτό; Εἶναι αὐτό πού εἶπε προηγουμένως ὁ ἅγιος Καθηγούμενος, ὅτι καθαρίστηκαν ἀπό τά πάθη. Ἦδη λίγο πρὶν σταυρωθῇ ὁ Χριστός στήν ὁμιλία πού ἔκανε κατὰ τόν Μυστικό Δεῖπνο τούς εἶπε: «Ἦδη ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε διὰ τόν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν» (Ἰω. ιε', 3). Καθαρίστηκαν ἐσωτερικά, εἶχαν βέβαια τίς ἀδυναμίες τους, δέν μπόρεσαν νά ἀντέξουν ὅλοι τήν μεγάλη αὐτὴ ἐμπειρία τῶν Παθῶν καί τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, εἶχαν δεχθῇ ὅλοι αὐτήν τήν ἐμπειρία, ὅλα αὐτά τά ὁποῖα τούς εἶπε ὁ Χριστός μέ τό λόγο, μέ τά θαύματα καί μέ τήν διδασκαλία του.

Θέλω νά πῶ ὅτι ἀπεστάλησαν οἱ Ἀπόστολοι «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων», διότι λύκοι εἶναι αὐτοὶ πού ζοῦν τήν ζωώδη ζωή, γιατί ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωση Θεοῦ», θα πρέπει, δηλαδή ἀπό «τό κατ' εἰκόνα» νά φθάσῃ «στό καθ' ὁμοίωση», καί τό κατ' εἰκόνα εἶναι τό νοερό καί τό αὐτεξούσιο, ἐνῶ τό καθ' ὁμοίωση εἶναι ἡ θέωση καί ὁ ἁγιασμός. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος δέν ἀνταποκρίνεται σέ αὐτόν τόν μεγάλο σκοπό, τότε πραγματικά ζῇ τήν ζωώδη ζωή.

Γι' αὐτό καί ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι μαρτύρησαν γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πλήν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος ὅμως βίωσε τό μαρτύριο τοῦ Σταυροῦ ἐπάνω στόν Γολγοθᾶ, καί δέν χρειάστηκε νά μαρτυρήσῃ.

Εἶναι, λοιπόν, Ἀποστολική ἡ Ἐκκλησία μας διότι στηρίζεται στόν Χριστό, πού εἶναι ὁ Ἀπόστολος καί Ἀρχιερεὺς τῆς Ὁμολογίας, καί βεβαίως διότι διαδόθηκε αὐτὴ ἡ πίστη σέ ὅλον τόν κόσμο διὰ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πού κύκλωσαν ὅλη τήν οἰκουμένη.

Καί ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία, καί αὐτό θέλω νά τονίσω, εἶναι ὅτι γνωρίζουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι Ἀποστολική ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι πατερική. Δηλαδή, αὐτόν τόν ὄρο Ἀποστολική Ἐκκλησία πρέπει νά τόν δοῦμε καί με τόν ὄρο πατερική Ἐκκλησία. Γιατί, ἂν δέν ἦταν πατερική, δέν θά ἦταν καί Ἀποστολική, ἀφοῦ οἱ Πατέρες εἶναι διάδοχοι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, αὐτοί εἶναι οἱ κρίκοι πού μᾶς μεταφέρουν τήν ζωντανή παράδοση.

Ὑπάρχουν διάφοροι Χριστιανοί στήν Δύση οἱ ὁποῖοι στηρίζονται στούς Ἀποστόλους, στήν πρώτη ἀποστολική Ἐκκλησία, διαβάζουν μόνο τήν Καινή Διαθήκη, ἀλλά παραθεωροῦν τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ διάδοχοι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καί ἔχουμε τήν βεβαιότητα ὅτι ἀνήκουμε στήν Ἀποστολική Ἐκκλησία ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἀκολουθοῦμε τούς Πατέρες διά μέσου τῶν αἰώνων.

Ἡ θεολογική Σχολή τῆς πρώτης Ἐκκλησίας

Ἡ δεύτερη σκέψη τήν ὁποία ἤθελα νά σᾶς πῶ εἶναι ὅτι, ὅταν διαβάζουμε τίς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» καί τά κείμενα τά ὁποῖα συνέταξαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, τίς ἐπιστολές δηλαδή τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, βλέπουμε τί ἦταν ἡ πρώτη Θεολογική Σχολή τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀρχαία αὐτή Θεολογική Σχολή τῆς ἀποστολικῆς περιόδου. Ἦταν μία Θεολογική Σχολή πού ἦταν καρπός τῆς ἐμπειρίας. Ἦδη τό εἶπε προηγουμένως ὁ ἅγιος Καθηγούμενος. Οἱ Ἀπόστολοι δέν δίδαξαν φιλοσοφικούς λόγους. Ὑπάρχει τεράστια διαφορά μεταξύ θεολογίας καί φιλοσοφίας, μεταξύ στοχασμῶν καί ὀρθοδόξων ἐμπειριῶν, μεταξύ τῆς σχολαστικῆς θεολογίας, πού ἀναπτύχθηκε στήν Δύση ἀπό τόν 11ο μέχρι τόν 13ο αἰώνα, καί τῆς ἀποστολικῆς καί πατερικῆς θεολογίας. Ἡ θεολογία τήν ὁποία κήρυξε ἡ πρώτη Ἐκκλησία, θά λέγαμε ὅτι προέρχεται ἀπό τήν Θεολογική Σχολή τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ θεολογία τῆς ἐμπειρίας.

Γιά παράδειγμα, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στήν Καθολική του ἐπιστολή γράφει στούς Χριστιανούς: «Οὐ γάρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τήν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσίαν καί δύναμιν», δηλαδή, ἐμεῖς δέν σᾶς κηρύξαμε αὐτήν τήν δύναμη καί τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέ σεσοφισμένους μύθους. Ὅταν ἔλεγε γιά «σεσοφισμένους μύθους», ἐννοοῦσε τήν φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος, διότι ὁ Πλάτων εἶναι αὐτός πού παρέλαβε τίς φιλοσοφικές θεολογικές ἀρχές ἀπό τούς προηγούμενους ἀπό αὐτόν καί ἔκανε μία ὁλόκληρη σοφία, ἔκανε τήν θεωρία τῶν ἰδεῶν.

Ἐπομένως, αὐτοί εἶναι οἱ σεσοφισμένοι μύθοι. Ἐμεῖς, λέει, δέν σᾶς διδάξαμε τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέ «σεσοφισμένους μύθους», ἀλλά «ἐπόπται γεννηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος». Ἐμεῖς, λέει, σᾶς κηρύξαμε αὐτά τά ὁποῖα εἶδαμε, εἴμαστε ἐπόπτες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος, ὅπως ἀκριβῶς τό ἔλεγε καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ὅτι σᾶς κηρύττουμε αὐτά πού εἶδαμε, ἀκούσαμε καί ψηλαφήσαμε.

Καί ἐξηγεῖ στήν συνέχεια ὅτι, ὅταν ἀνεβήκαμε ἐπάνω στό ὄρος Θαβώρ, ἀκούσαμε τήν φωνή «οὗτος ἐστίν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός» καί λέει στήν συνέχεια «καί ταύτην τήν φωνήν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν ἐν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ».

Γιά νά συνεχίση ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καί νά μᾶς πῇ ὅτι αὐτόν τόν λόγο πού ἀκούσαμε ἐμεῖς πού εἴμαστε ἐπόπτες, μάρτυρες αὐτῶν τῶν μεγάλων γεγονότων, αὐτόν τόν λόγο ἐμεῖς τόν γνωρίσαμε σέ ἐσᾶς καί αὐτός εἶναι ὁ βεβαιότερος λόγος τῶν Προφητῶν, δηλαδή εἴμαστε βέβαιοι γιά τήν διδασκαλία τῶν Προφητῶν, τόν ὁποῖο καί ἐσεῖς ὅταν τόν ἀκολουθήσετε, ζώντας μέσα σέ ἕναν αὐχμηρό καί σκοτεινό τόπο, θά εἴσθε φωτεινοί λάμποντες μέσα στό σκότος «ἕως οὔ ἡμέρα διαυγάσῃ καί φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν» (Β΄ Πέτρ. α΄, 16-19).

Τί σημαίνει αὐτό; Ἔχουμε τήν μαρτυρία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν ὅτι δέν εἴμαστε φιλόσοφοι, δέν διδάσκουμε φιλοσοφικά, εἴμαστε «ἐπόπται τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος», καί αὐτόν τόν λόγο σᾶς μεταδίδουμε. Καί αὐτός ὁ λόγος εἶναι ἐκεῖνος πού μᾶς δίνει τήν βεβαιότητα τοῦ προφητικοῦ λόγου. Καί ἔχοντας τόν λόγο αὐτόν θά μπορείτε νά βαδίζετε μέσα στο σκοτάδι τῆς παρούσης ζωῆς, ἕως ὅτου ἀνατείλῃ ὁ φωσφόρος στίς καρδιές σας, πού σημαίνει ἕως ὅτου νά ἔλθῃ ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, τό Ἅγιο Πνεῦμα μέσα στήν καρδιά σας γιά νά ἀρχίσῃ νά γίνεται ἡ νοερά προσευχή καί αὐτό εἶναι ὁ φωσφόρος πού θά ἀνατείλῃ μέσα στήν καρδιά. Αὐτό ἔλεγε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀκούσαμε σήμερα στό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα τί ἀκριβῶς εἶπε; «Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρό ἐτῶν δεκατεσσάρων• εἶτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἶτε ἐκτός τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδεν• ἀρπαγέντα τόν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ» (Β΄ Κορ. ιβ΄, 2). Ἑρμηνεύει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής γιά τό ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ τρεῖς οὐρανοί.

Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής ἐρμηνεύει ὅτι οἱ τρεῖς οὐρανοί εἶναι οἱ τρεῖς καταστάσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς πού εἶναι: ἡ κάθαρση τῆς καρδιάς, ὁ φωτισμός τοῦ νοῦ καί ἡ θέωση. Ὅποιος ἐν ἁγίῳ Πνεύματι καθαρίζει τήν καρδιά του ἀπό τὰ πάθη, βρίσκεται στόν πρῶτο οὐρανό, ὅταν ἀρχίζῃ μετά νά ἐνεργῇ μέσα στήν καρδιά του ἡ προσευχή, τότε βρίσκεται στόν δεύτερο οὐρανό, καί φυσικά μετά, ὅταν φθάνῃ στήν ἐμπειρία τῆς θεοπτίας, τότε βιώνει τόν τρίτο οὐρανό.

Καί λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετά ὅτι «οἶδα τόν ἄνθρωπον αὐτόν» μετά ἀπό τούς τρεῖς οὐρανοὺς «ἡρπάγη εἰς τόν Παράδεισον καί ἤκουσε ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἄνθρωποις λαλῆσαι». Δηλαδή, ἤκουσα ῥήματα πού εἶναι πάνω ἀπό τὰ λόγια πού ἀκοῦμε ἐδῶ στήν γῆ. Πρόκειται γιά μία θεωρία, ἡ ὁποία εἶναι ὑπέρ γνῶσιν καί ὑπέρ νόησιν καί ὑπέρ ὄρασιν, μία θεωρία τήν ὁποία βλέπει, τήν αἰσθάνεται, τήν βιώνει μέ ὅλες τίς αἰσθήσεις του, ἀφοῦ ὅλες οἱ αἰσθήσεις τότε τοῦ θεόπτου

γίνονται μία αίσθηση, αλλά, όταν επιστρέφει από την θεωρία αυτή στον κόσμο, δεν μπορεί να βρει τα κατάλληλα λόγια να την μεταδώσει. Άρα είναι τα άκτιστα ρήματα που ακούει, κατά την θεοπτική εμπειρία, όπως λέει ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος, ερμηνεύοντας αυτό το περιστατικό, και αυτά μεταδίδονται με κτιστά ρήματα, νοήματα και εικονίσματα.

Τέτοιοι ήταν οι Άγιοι Απόστολοι. Δεν ήταν απλώς μερικοί διδάσκαλοι, δεν ήταν απλώς μερικοί κατηχητές, όπως είναι σήμερα οι διάφοροι κατηχητές, δεν ήταν φιλόσοφοι, δεν ήταν ηθικολόγοι, δεν ήταν απλώς μερικοί άνθρωποι που είχαν καλή διάθεση και ιεραποστολικό πνεύμα. Ήταν κάτι άλλο. Είχαν φθάσει στην εμπειρία, στον τρίτο ουρανό και ήρπάγησαν στον Παράδεισο και άκουσαν άρρητα ρήματα και στην συνέχεια αυτά τα άρρητα ρήματα τα μετέφεραν με ρήματα κτιστά, με λόγια τα οποία μπορούν να ειπωθούν στον κόσμο αυτό, γι' αυτό και έκαναν τέτοιο μεγάλο έργο σε όλη την ανθρωπότητα.

Είναι χαρακτηριστικό αυτό που έλεγε κάποιος, ότι την πρώτη μέρα που ο Απόστολος Πέτρος έλαβε το Άγιο Πνεύμα βγήκε να μιλήσει και έκανε τρεις χιλιάδες Χριστιανούς με ένα κήρυγμα, ενώ σήμερα ακούγονται χιλιάδες κηρύγματα και δεν κάνουν έναν Χριστιανό! Γιατί αυτοί ήταν άνθρωποι εμπειρικοί, είχαν γνώση των αληθειών της πίστεως.

Δεν θέλω να σας πω περισσότερα γιατί είμαστε όλοι καταπονημένοι από την όλονύκτια άγρυπνία.

Άγιε Καθηγούμενε,

Θέλω νά σᾶς ἐκφράσω καί πάλι τήν εὐχαριστία μου καί τήν εὐγνωμοσύνη μου διότι μέ καλέσατε στήν πανήγυρη αὐτή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, νά ἐκφράσω τήν χαρά μου γιατί βρέθηκα μέ τόσους ἀγίους Πατέρες, γνωστούς, καί ἀπό παλιά καί πρόσφατα, καί μέ δύο Καθηγουμένους, νά ἐκφράσω τήν χαρά μου καί τήν ἀγάπη μου σέ ὅλους σας, διότι ἀκούγατε αὐτόν τόν λόγο παρά τήν πολύωρη ἀγρυπνία καί σᾶς παρακαλῶ πάρα πολύ νά προσεύχεσθε καί ἐσεῖς γιά ἐμᾶς, διότι εἴμαστε Ἐπίσκοποι καί εἴμαστε διάδοχοι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἀλλά θά πρέπει νά δείξουμε ὅτι εἴμαστε πραγματικοί διάδοχοι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων μέ τήν ζωή μας, ὄχι ἀπλῶς μέ τόν θρόνο τόν ὁποῖο κατέχουμε, ἀλλά καί μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας, ὅπως λέγει τό τροπᾶριο. «Καί τρόπων μέτοχος καί θρόνων διάδοχος τῶν Ἀποστόλων γενόμενος τήν πρᾶξιν εὖρες, θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν». Ἐπομένως, ὄχι μόνον νά ἔχουμε τόν θρόνο τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί νά ἔχουμε τήν Ἀποστολική τιμή, ἀλλά νά ἔχουμε καί τόν τρόπο τῆς ζωῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Καί αὐτό βέβαια εἶναι ἕνα πρόβλημα στήν σημερινή ἐκκλησιαστική ζωή, γι' αὐτό καί παρακαλοῦμε νά προσεύχεσθε γιά μᾶς πού προσπαθοῦμε καί ἀγωνιζόμαστε κάτι νά κάνουμε, γιά νά φανοῦμε στήν πράξη ὅτι εἴμαστε διάδοχοι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, στόν θρόνο καί τόν τρόπο τῆς ζωῆς τους.

Εκκλησιαστική Παρέμβαση